

Ki elveszi a bűnöket

Kezdetben volt a gond, anyám,
 és a gondolat a szóban volt, és a szó
 volt a gond. Az elégtelenség talánya,
 hogy egyszer csak az egyből ez a sötét
 lett a világ világossága. Aztán az ég
 alá állat érkezett, formálódtak kezek.
 Így lett az ütés törvény, így lett
 az ölelés kegyelet. Később a bárány
 feldörömbölt a mélyből, vált volna
 testté, burjánzott, készült nővére
 és öccse közé, de én nem hallhattam,
 de én nem ismerhettem. Jött volna
 vízzel, sikítással előttem, de benned
 a bárány hamarabb szétszakadt,
 és már csak én őrzöm késett bizony-
 ságul fejletlen áldozatod, a sírtalant.
 Te akartad őt, kegyelem, de a törvény,
 de a félelem. Te szélfúvásban zajjá
 szakadt mondat, kinek régi szavaim
 köszönhetem, úgy szeretted a világot,
 hogy meg nem szült fiad adtad érte,
 hogy ha valaki hinne őbenne, örök
 élete legyen, öröklött hallgatásban.
 De hogyan is hihetném, én szótlan
 anyám, hogy majd feloldozza a gond,
 a gondolat, azt, aki benned szétszakadt,
 azt, aki nem tanulta, mi a szeretet,
 mivégre rendezett adat és kárhozat,
 hisz nem kapott tőled sem vérző
 nevet, sem érző hangokat.